

నిత్యమూ... నిరంతరమూ...

మునిగాళ్లపై నిల్చుని, విల్లులా వంగి అరఫర్లాంగు పొడవున్న వీధి మలుపు వరకూ కలయజూసిన తరువాత "యెప్పుడో యిట్ల చూస్తా చూస్తా కాలు జారి కిందపడి చస్తానేమో నేను...". అని నాలుకను కోపంగా కరచిపెట్టి గొణుక్కుంటూ వెనుదిరిగి, యింటిలోకొచ్చి "వీధిలో బ్రాఫిక్ కూడా తగ్గిపోయింది, వదినా!" అంది షర్మిల.

సగం నిద్రలో సైతం యేడుస్తూ రాగాలు తీస్తున్న అయిదేళ్ల అమ్మాయిని జోకొడుతూ తలపైకెత్తి చూసి, కనుకొనుకుల్లోని కన్నీటి చుక్కని మోచేత్తో తుడుచుకుంటూ పెదవినదోలా వంచి నవ్వుడానికి ప్రయత్నించి విఫలురాలై పోయింది సుశీల.

నైట్ బల్బు వెలుతుర్లో గది వెలవెలబోతోంది.

నవారు మంచంపైన యేడేళ్ల అమ్మాయొకతి నిద్రపోతోంది. పిల్లలకు నిద్రాభంగం కలిగించకుండా బాగా వాల్యూం తగ్గించి పెట్టిన టీవీలో డిష్ సినిమా ప్రసార మవుతోంది. నేలపై పిల్లల బొమ్మలు చిందరవందరగా పడివున్నాయి. ట్యూబ్ లైటు వెలుగుతున్న బ్రవతలివైపు గదిలోని వుయ్యాలలో యేడాది వయసున్న పాపాయి నిద్రపోతోంది. గోడపైని యెలక్ట్రానిక్ గోడ గడియారం కదలడం మానేసి చాలా రోజులైపోయినట్టుంది. బాత్ రూం లోని కొళాయిలోంచి నీటి గడియారంలా నీళ్లు టపటపమని శబ్దం చేస్తూ రాలు తున్నాయి. దోమల రాకని ఆపుతున్న మస్కిట్ మాట్ వాసన గాఢంగా గదంతా వ్యాపించి వుంది.

సుశీల మరోసారి పాపాయి ఛాతీపైన చేయిపెట్టి చూసి, "వొళ్లు వేడిగానే వుంది. యీ సమయంలో డాక్టరు వుంటాడంటావా, వదినా!" అని ప్రశ్నించింది.

వో నిముషంసేపు ఆలోచించిన తర్వాత, "యేమో, యింటికెళ్లిపోయినా పరవాలేదులే! డాక్టరు యీయనకు ఫ్రెండే కదా! వాళ్లిల్లు డిస్పెన్సరీకి దగ్గరే. యింటికాడి కెళ్లినా

చూస్తాడాయన" అంది షర్మిల.

గోడపైన పెద్దపెద్ద మసీదుల ఫోటోల మధ్య యేదో లైసెన్సు తాలూకు ఫోటో కూడా వేలాడుతోంది. నిలువెత్త అలమారులోని చాలా భాగాన్ని పెద్దపెద్ద పుస్తకాలు ఆక్రమించుకున్నాయి. 'కె.స్.భాషా, చార్టర్డ్ అకౌంటెంట్' అన్న అక్షరాలున్న ప్లాస్టిక్ బోర్డుకటి పుస్తకాల పక్కన తలకిందులుగా పడి వుంది.

టీవీ సినిమాతో లంకె కుదరడం సాధ్యం కాదని అర్థమయిన తరువాత "యింట్లో ధర్మామీటరుందా?" అని అడిగింది సుశీల.

"వుంది, వదినా! చూస్తానుండు. ఆయనెక్కడో సర్దిపెట్టేసుంటారు" పైకి లేచి, అలమారులో వెదికి ధర్మామీటరు తీసుకొచ్చింది షర్మిల.

సుశీల ధర్మామీటరులో రీడింగ్ చూస్తూండగా - "నీకో ధర్మామీటరు చూసేదొచ్చునా?" అని ఆశ్చర్యపడిపోయింది.

"నూరు డిగ్రీలుంది జ్వరం. మందో, మాకో పోయకపోతే యెలా తగ్గుతుంది? వూరుగాని వూరికొచ్చాం కదా! 'పెళ్లాం పిల్లల్ని యిలా వదిలిపెట్టి పార్టీలకెళ్లిపోతే వాళ్ల గతేంగాను?' అన్న వూసే లేదు వారికి. సెలవు లెప్పుడొస్తాయా, యెప్పుడీ వూరు వచ్చి చిన్ననాటి స్నేహితుడితో వూరేగుదామా" అని వువ్విళ్లూరుతూ వుంటే, తీరా పరాయి వూళ్లోనయినా కొద్ది రోజులు కళ్లముందు నడయాడక పోతారా అని యెదురుచూశాను. రైలులో గంటల తరబడి ప్రయాణం చేసి అలసిపోయానంటూ యీయన యీ ప్రోగ్రాం యివ్వాలే పెట్టుకోవాలా?" సుశీల గొంతులో విసుగు స్పష్టంగా ధ్వనించింది.

"నే నొద్దంటే ఆయన వింటారా? నువ్వు చూసిసావు గదా, వదినా! అసలు యీ అన్న కోసరమనే ఆ సీసా యింట్లో యెత్తిపెట్టినానని నాతో యెన్నోసార్లు చెప్పినారు. తీరా ఆయనొచ్చినాక యింక వాళ్ల నాపేదానికి మనవల్లేమవతాది చెప్పు! నేనేమో బిన్నాగా ముగించమని చెప్పే బాటిలిచ్చినాను" అంటూ వాపోయింది షర్మిల.

"యింట్లో మీ పాప మందులేమైనా వున్నాయా?" అని అడిగింది సుశీల.

షర్మిల అలమారు గాలించి మూడు టానిక్ సీసాల్ని వెలికితీసింది. "యివన్నీ పాప మందులే! జరం మందుకూడా వుండాల. యిదేననుకుంటా - పెట్టెపైన జ్వరం అని ఆయనే రాసిపెట్టినారు. నేను వేరే ఏదైనా పోసేస్తానేమోనని ఆయన భయం!"

సుశీల టానిక్ సీసాపైని లేబుల్‌నోసారి చదివి చూసిన తర్వాత పాపని బలవంతంగా తీసి కూర్చోబెట్టింది. షర్మిల దగ్గరికొచ్చి యేడుస్తున్న పాపని రెండు చేతులతోనూ గట్టిగా పట్టుకుంది. పిల్లాడి చేతిలో చిక్కిన తుమ్మెదలా పాప విలవిలా కొట్టుకోసాగింది. బలవంతంగా పాప నోరు తెరిపించి మందు పోసింది సుశీల. సగం మందు పాప పెదవులపైన్నుంచే జారి గొనుపైన పడిపోయింది.

"యింకో సగం మూత పోర్డామా?" అంది షర్మిల.

"వద్దులే వదినా! కొంత గొంతు దిగింది గదా!" అంది సుశీల.

యుద్ధంలో వోడిపోయిన సైనికుడిలా పాప బుంగమూతి పెట్టుకుని దీర్ఘలు తీయసాగింది.

మిద్దె మెట్లపైన టపటపమని అడుగుల శబ్దం వినిపించగానే, సుశీల ఆత్రుతతో తల పైకెత్తి చూసింది.

“అది హవాయి చెప్పుల చప్పుడు. సుగుణమ్మ! యేసుదాసు పెండ్లాం” అంది షర్మిల.

సుగుణమ్మ మిద్దె మెట్లెక్కి వరండాలో కొచ్చి నిల్చింది. షర్మిల అటు వైపుకైనా చూడకుండా సుశీల ముందున్న మందుల సీసాల నెత్తుకుని అలమారులో సర్దసాగింది.

అసలే పొట్టిగా వున్న సుగుణమ్మ మరింతగా వొంగిపోయి నిల్చుని బిక్కుబిక్కుమని చూస్తోంది. ఆమె కట్టుకున్న నాసిరకం నేత చీర రంగు చీకటితో కలిసిపోయి వుంది.

షర్మిల లోపల గదిలోకెళ్లి వూయల్లోకి తొంగిచూసి, కాసేపు లోపలే తచ్చాడి ఆ తరువాత ముందు గదిలోకొచ్చింది.

సుగుణమ్మ అలాగే వరండాలో నిల్చుని వుంది.

“యేం సుగుణమ్మా! యేం కావాలి?” అని తాషీగా ప్రశ్నించింది షర్మిల.

“డిష్లో సినిమా...” సుగుణమ్మ నవ్వే ప్రయత్నమైనా చేయడం లేదు.

“యీ పొద్దేసిన సినిమాలో వాకటే పైటింగు. నీకు సరిపడదులే. రేపురా, బో! వేరే సినిమా చూద్దువుగానిలే!”

సుగుణమ్మ అయిదారు నిముషాల వరకూ వేచిచూసి, యిక యివ్వాళ్ళికి తన కాహ్వానం దొరకదని నిర్ణయించుకున్న తర్వాత వెనుదిరిగింది.

“పోతే పోనీ అని పగుల్లో డిష్ సినిమా చూడనిచ్చిందానికి, పొద్దుగూకులూ అదే పనా? కొంచెం తావిస్తే చాలు! నెత్తిపై కొచ్చి కూర్చుంటారు” షర్మిల గొణుక్కుంటూ యేమంటావన్నట్టుగా సుశీలకేసి చూసింది.

ఆ మాటలు తన చెవిన బడనట్టుగా - “ఇంకీ రాత్రికి డాక్టరు దగ్గరికెళ్లడం లేదన్నమాటే గదా!” అంది ఆమె.

“యీ మగోళ్లక్కడ తిష్టేసినారో, యేమో! సాయంత్రం బిడ్డకు వొళ్లు వుడుగ్గా వుండాదని నువ్వు చెప్పనుకూడా చెప్తివి గదా? మీ ఆయన కూడా మా ఆయనకు తీసిపొయ్యేట్టు లేదు వదినా?” అని అంతలో యేదో జ్ఞాపకం రాగా, గబగబా వరండాలోకి నడిచి, “సుగుణమ్మా! కొంచెం పైకొచ్చి పో!” అంటూ కేకేసింది షర్మిల.

సుగుణమ్మ మెట్లెక్కి, మిద్దెపైకొచ్చేసరికి షర్మిల కుర్చీలో దర్జాగా కూర్చుని వుంది.

ఆమె మౌనంగా నిల్చింది.

“మీ ఆయనండాడా ఇంట్లో?”

వున్నాడని తల పైకీ, కిందికీ వూపుతూ తెలియజేసింది ఆమె.

“వాళ్ల సారూ, సార్వాళ్ల ఫ్రెండు సాయంత్రమనగా టాన్లోకి పోయినారు. యింట్లో ఆ అన్నోళ్ల బిడ్డకు జరంగా ఉంది. డాక్టరుకాడి కెళ్లాల! కొంచెం వూర్లోకెళ్లి వాళ్లేడుండార్ చూసి రమ్మను!”

మరోసారి మూకాభినయం చేస్తూ అలాగేసని తెలియజేసింది ఆమె.

“తల వూపినట్టుగాదు. మరిచిపోకుండా చెప్పాల. ఆ టాను క్లబ్బులో చూడమను. లేకపోతే రంగస్వామి వాళ్లింట్లో చూడమను. ముందా పని చేసి, వాళ్ల సార్ని చూసి, ఇంటికి రమ్మని చెప్పినాక, యింకో పని చెయ్యమన్నానని చెప్పు, పో! బిన్నా చెప్పు!”

సుగుణమ్మ చెప్పుల్ని టపటపలాడించుకుంటూ వెళ్లిపోయింది.

“చెప్తుందో లేదో! మూగెద్దు మాదిరి తలాడించమంటే మాత్రం పనికొస్తాది. కొట్టినా, కోసినా కదిలే రకం కాదు. చెప్తుందో, చెప్పదో!”

“యెవరావిడ?” అని అడిగింది సుశీల.

“యేసుదాసును చూళ్లేదా నువ్వు! మా ఆయన ఆఫీసులో క్లర్కు. నిన్న సాయంత్రం మనకు సినిమా టికెట్లు తెచ్చిచ్చినాడట చూడూ, సన్నంగా, పొట్టిగా, నల్లగా - ముసిలి యేలుంగొడ్డు మాదిరుంటాడు. వాని పెండ్లాం. దీనితో పోలిస్తే యేసుదాసే మేలు. దీనికొళ్లంతా పొగరు. ఆ మొగుడికీ, దానికీ యేడెనిమిదేండ్లుగా మాటల్లేవు. వాడు వుప్పయితే, యిది నిప్పు!”

“వాళ్లు యేడేళ్లుగా మాటాడుకోవడం లేదా, యెందుకని?” సుశీల అడ్డు తగిలింది.

“యేం పాడో! యిద్దరి కిద్దరేలే! సమాచారం తెలుసుకుందామని చానాసార్లు కదిలించి చూసినాను. యేమడిగినా యిద్దరూ జవాబు చెప్పలేదు. జమ్మని రాజుల మాదిరి యిద్దరు మగబిడ్డలుండారు. దానికేమైనా కావాలంటే బిడ్డలతో చెప్తుందంట. అతనికేమైనా కావాలంటే వాళ్లతోనే చెప్తాడంట. వుండేదేమో వోకే కప్పు కింద. మాటలేమో లేవు. కడుపుమంట సంసారం. దానికి సిన్నాలూ, అతనికి బీడీలూ, ఇస్పెట్టాకులూ - వాళ్లకేదో రకంగా రాజీ కుదిరించమంటే మా ఆయన వూళ్లో పెత్తనాలు నీకెందుకని యెగిరిపడినాడు!”

“యేళ్ల తరబడీ మొగుడూ పెళ్లాలూ మాటాడుకోవడం లేదంటే యేదో పెద్ద గొడవే జరిగుంటది. యిరుగూ పొరుగూ వాళ్లకైనా తెలియదా యేం జరిగిందో?”

“ఘో! అయినా యీ టాన్లో పక్కింట్లో యేం జరగతా వుందో ఎవరు పట్టించు కుంటారు, వదినా? మా ఆయనకింద క్లర్కు కాబట్టి నాదాకావచ్చింది ఆమాట. యేందో జరిగే వుంటుంది. అదేమైనా తప్పుడు పని చేసిందేమో! మొగోళ్లని తినేసేటట్టు చూస్తాదెప్పుడూ! అయినా ఆ మొగ మనిషి పగులూ, రేయి అవస్తలు పడి సాకతానే వుండాడు.”

మొదటి సినిమా వదిలిపెట్టినట్టున్నారు.

లోపలి గదిలో వుయ్యాల కింది నేలని పాపాయి తడిపేసింది, యేడవసాగింది.

డిష్లో డిస్ట్రబెన్స్ రావడంతో టీవీ రకరకాల విన్యాసాలు చేస్తోంది. విసుగ్గా ధాని మీట నొక్కి పాపాయి నెత్తుకుంది షర్మిల. వంట గదిలోకెళ్లి పాలు కలిపి సీసాలో పోసి పాపాయి నోట్లో పెట్టింది. పాపని బుజ్జగింజుతూ మళ్ళీ ముందుగదిలో కొచ్చింది.

“యింతకూ మీ సుగుణమ్మ వాళ్ళాయనకి చెప్పిందో, లేదో? అతను వెతుకుతున్నాడో లేదో!” సుశీల స్వగతంలా గొణిగింది.

“మందు పోసినాం గదా! పరవాలేదులే వదినా! తెల్లారితో డాక్టరు దగ్గరికి పోదాం” అంటూ మొదలుపెట్టింది షర్మిల. “మా జరీనాకు పోయిన నెలలో నూట రెండు డిగ్రీల జ్వరం వచ్చింది. ఆ పొద్దు కూడా యీ మాదిరే జరిగింది. ఆయనేమో ఆడిటింగు పనుల్లో పూరంతా తిరగతా వున్నారు. రాత్రి ఎనిమిదయినా ఇంటికి రాలేదు. బిడ్డకు వాళ్ళు కాలిపోతా వుంది. వున్నట్టుండి అదొక మాదిరిగా పడిపోయింది. నా కేడుపాచ్చేసింది. బోరోమని యేదేసినాను. కిందింటి యింటిగల్లామె పైకొచ్చి చూసి వాళ్ళాయనని తోడు పంపించింది. ఆయన స్కూటర్లో వెనకే వస్తావుంటే నేను రిక్షాలో బయల్దేరి డాక్టరు దగ్గరికి పోయినాం. ఆ డాక్టరుకు కూడా కొవమొచ్చేసింది. అయిసు నీళ్లతో తుడవలేదెందుకని వురిమురిమి చూసినాడు. వెంటవెంటనే రెండు యింజెక్షన్లు పొడిచినాడు. యెప్పుడో రాత్రి పదిన్నరకు మా ఆయన ఆస్పత్రికొచ్చినారు. బిడ్డకు ఫిట్స్ వచ్చేదాకా పూరికే యెందు కున్నారని నా పైన మండిపడినారు. డిగ్రీ దాకా చదివిందెందుకని, డాక్టరు దగ్గరికెళ్లే పనైనా పెళ్లాం చెయ్యుపోతే నేనట్ల బతకాల - అనీ వాకటే ఆగిత్యం చేసినారు. అప్పుడే మందులు తెచ్చిపెట్టి, డబ్బాలపైన యేది జరం మందో, యేది దగ్గు మందో, కడుపు నొప్పొస్తే యేది పోయాలో వివరంగా రాసిపెట్టినారు. అంతేగానీ టయం ప్రకారం యింటికి రాకపోయి నందుకు ఆయనకు బాధే లేదు. యీ మాదిరి ఎదురుచూసీచూసీ నాకు అలవాటై పోయింది. అయినా మా ఆయనేమైనా మీ ఆయన మాదిరిగా లెక్కరరా యెప్పుడూ యింట్లో కూర్చునేదానికి? ఆడిటరుకు యింట్లో కూర్చుంటే జరుగుతుందా?”

“యెదురుచూడ్డమనేది నాకు కూడా కొత్త కాదులే వదినా?” అంటూ తాను చెప్పసాగింది సుశీల - “పేరుకు లెక్కరరే గానీ వారు ఆ పని తప్ప మిగిలిన అన్ని పనులూ చేస్తూంటారు. వాళ్ళ డిగ్రీ కాలేజీలో నెలలో సగం రోజులు స్ట్రయికులే గదా! వారి అసలు వుద్యోగం పబ్లిక్ రిలేషన్ ఆఫీసరు. ఆర్జు లవర్స్ అసోసియేషన్ సెక్రటరీ ఆయనే! యెన్నీసి ఆఫీసరూ ఆయనే! బంధువులైనా, స్నేహితులైనా యెవరు యే పనిపైన మా పూర్వొచ్చినా వారి దగ్గరకే వస్తుంటారందరూ. వాళ్ళు రావటమే ఆలస్యం. యిక ఆ పని పూర్తయ్యే వరకూ వారికి నిద్రపట్టదు. తిండి రుచించదు. హాస్టలు కొచ్చినట్టుగా భోజనానికి, నిద్రకూ మాత్రమే యింటికి రావడం. అసలొకసారి భోజనం కూడా బయటే! యెవరికేం పని వచ్చినా, ‘శ్రీనాథ్ గారున్నారాండీ!’ అంటూ యింటికొచ్చేస్తారు. తర్వాత ఆయనని పట్టలేం.

“మా యిల్లు సంతేమిటా అంటే అదొక ఖాక్కానా, పొద్దున అయిదింటికి నిద్ర లేస్తానా, అయినా సమయానికి కాలేజీ కెళ్లలేను నేను. యెనిమిదింటికంతా టిఫన్లయిపోవాలి.

తొమ్మిదికంతా వంట పూర్తవ్వాలి. కారుణ్యని కాన్వెంటులో దించి వచ్చాక చిన్నదాన్ని చైల్డ్ కేర్ సెంటర్లో వదిలిపెట్టి రావాలి. నన్ను మా కాలేజీలో దింపేసి మీ అన్నయ్యగారు తన కాలేజీకి వెళ్లాలి. వారి కాలేజీ వూరికో చివర్లో వుంటే, నా కాలేజీ యింకో చివర్లో వుంది. పెట్రోలు ఖర్చు చెప్పాల్సిన పనే లేదు. యిద్దరూ వుద్యోగాలు చేయటమంత బుద్ధి లేని పని యింకొకటి లేదంటే నమ్ము. అయినా ఇప్పుడు ఫర్వాలేదనుకో. ఉద్యోగంలో చేరిన కొత్తలో నయితే ప్రీపరేషన్కు సమయం దొరక్క చచ్చేదాన్ని. క్లాసులు అయిపోయినా వారొచ్చే దాకా కాలేజీలోనే అఘోరించాలి. వాకోసారి విసుగేసి రిజ్నా ఎక్కి వెళ్లిపోతుంటాను. రిజ్నాలకు పదులూ, ఇరవైలూ తగలేస్తున్నానని వారికి విసుగు. నన్ను గూడా స్కూటర్, మోపెడ్ నేర్చుకొమ్మన్నారు. ప్రయత్నించాను కూడా. నేర్చుకుంటూ కిందపడ్డానోసారి. తర్వాత ముట్టుకోలేదు. అదీ వాకందుకు మేలే! యిలాగైతే ఇంటికి, కాలేజీకి తిరిగేటప్పుడయినా కంటి కనబడతారు. లేకపోతే అదీ వుండదు. అయితే వున్న బాధల్లా వోక్కటే! ఎదురు చూడడం! కాలేజీలో ఎదురుచూడడం, ఇంట్లో ఎదురుచూడడం.. బాగా అలవాటైపోయింది.."

వీధిలో స్కూటర్ శబ్దం వినిపించడంతో ఆమె మాట్లాడటం ఆపి మెట్లకేసి చూపులు సారించింది.

"అది పక్కంటాయన మోటారుబైకు... స్కూటరు సౌండు అట్లుండదు..." అంది షర్మిల.

లాలిత్య గాను బొత్తాల్ని విప్పుతూ - "చెమటపోస్తోంది. బిడ్డకు జ్వరం వదులు తోందనుకుంటా...." అంది సుశీల.

"జ్వరానికీ, మన వాళ్లకూ పోటీ పెడితే జ్వరమే వోడిపోతుందిలే వదినా!" షర్మిల మెల్లగా నవ్వేసింది.

"బిడ్డకోవైపు జ్వరం వస్తోంటే వాళ్లలా పార్టీలో కూర్చున్నారో చూశావా వదినా! యీరోజు వాళ్లని వూరికే వదిలిపెట్టగూడదు. జాడించి వదిలిపెట్టాలి..."

"నేనూ అట్లే అనుకుంటాను గానీ ఆయనొచ్చి ముందు నిల్చుంటే అయ్యో పాపమనిపిస్తాది నాక... ఆడిటర్లంటే పెద్దపెద్ద వాళ్లతో పనిగదా? నెలకయిదారు పార్టీలైనా వుంటాయి. ప్రతిసారీ యెప్పుడో అర్ధరాత్రికి యింటికిస్తారు. మందువాసన భరించలేనంత వుంటాది. యిట్లయితే వాళ్లేమయ్యేదని నేను యెడ్చి ఆగడం చేస్తే యీ మధ్య బాగా తగ్గించేసినారు. కానీ యీ మధ్యవరో. ఆయన ఫ్రెండు శబరిమల పోయెచ్చినాడంట. వాళ్లు వస్తావస్తా కారైక్యూల్ అని పాండిచ్చేరికి చేరిన వూరిమీదుగా వచ్చినారంట. ఆ వూర్లో మందు బాటల్ను తక్కువ ధరకు అమ్ముతారని తెలిసి తలా కొన్ని బాటల్ను కొనుక్కొని సీట్లకింద దాచిపెట్టుకుని వచ్చినారంట. యీయన గూడా రెండు బాటల్ను తెచ్చినారు. అవి మా యింటికిచ్చినప్పటినుంచే మా ఆయన మీ ఆయన యెప్పుడొస్తారా, పార్టీ యెప్పుడిద్దామా అని యెదురుచూస్తూనే వుండారు..."

"వారు కూడా చాలా రోజులుగా యిక్కడికి రావాలని అనుకుంటూనే వున్నారోదినా!

చివరికి సమ్మర్ హోలిడేస్ లో కుదిరింది. అన్నట్లు వారు గూడా డిసెంబర్లో శబరిమలై వెళ్ళాల్సారు. కార్నెక్టాల్ సంగతి వారికి తెలిసినట్టు లేదు. తెలిసుంటే ఆయన కొన్ని బాటలు తీసుకొచ్చి జల్నా చేసి వుండేవారు..."

"శబరిమల వెళ్ళేటప్పుడు చాలా నిష్టగా వుండాలంట గద వదినా?"

"అవును. చాలా మహత్యమున్న దేవుడాయన. అంటూ సొంటూ తగల గూడదు. ఆడాళ్లు చేసిన వంట గూడా తినగూడదు. నలభై రోజులు దీక్షలో వున్నారాయన. ఆ నలభై రోజులూ బ్రాహ్మణ హోటలు భోజనమే చేశారు..."

"అక్కడికి ఆడవాళ్లు పోకూడదంట కదా?"

"అవునవును. నుట్లు వుడిగిపోయిన ముసిలాళ్ళూ, యెదగని ఆడపిల్లలూ వెళ్ళొచ్చు..."

"అన్న మాదిరే మా ఆయనకు కూడా భలే భక్తి వదినా! ప్రతి దినమూ తెల్లారి జామున్నే నమాజుకు పోతారు. నిజానికి దినాని కైదు పూటలూ నమాజు చెయ్యాలని ఆయన కాశ. కానీ వుద్యోగులకు సాధ్యంగాదు కదా?"

"నువ్వెప్పుడూ మసీదు కెళ్ళవా?"

"ఆడోళ్ళక్కడైనా మసీదుకెళ్తారా? యింట్లోనే నమాజు చదువుకుంటాను. మా యింట్లో మొగోళ్లకు రాకపోయినా ఫర్వాలేదు గానీ, ఆడోళ్లకు మాత్రం వుర్దూ చదివేది రావాల్సిందే. నేనుకూడా చిన్నప్పుడు వుర్దూ నేర్చుకున్నాను..."

వూరంతా బాగా మాటు మనిగిపోయినట్టుంది. దూరంగా రైల్వేస్టేషను నుంచి రైలు వేస్తున్న కూత స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. పాప నిద్రలోనే వులిక్కిపడుతోంది. షర్మిల వాళ్ళోని పాపాయి నిద్రలోనే పాలసీసాని పక్కకు తోసిస్తోంది. సుశీల గోడ గడియారం కేసి చూసి, అది పనిచేయడం మానేసిందన్న విషయం గుర్తుతెచ్చుకుని "టయిమెంతుం వుంటుందో?" అంది.

పాపాయిని వుయ్యాలలో పడుకోబెట్టి వస్తూ షర్మిల చేతివచ్చిని వాకబు చేసి "పదకొండు కాబోతోంది..." అంది.

కాస్సేపు మౌనంగా వుండిపోయి, తర్వాత చివాల్న తలపైకెత్తి "నాకు చాలా రోజులుగా వోకోరికుంటాంది. వారి నెల్గానా యింట్లో వుండమని, నా కోసం వెయిట్ చెయ్యించాలి. అప్పుడు తెలుస్తుంది ఆయనకి నా బాధ..." అంది సుశీల.

"నువ్వయితే కాలేజీకైనా పోవచ్చు. నేనెక్కడికి పోయేది? పుట్టింటకైనా మా ఆయన సరిగ్గా పంపించరు..."

"మనం కూడా పార్టీ చేసుకుంటే సరి..." సుశీల కంఠం కసిగా వుంది.

"చేసుకుందామా? యింట్లో యింకో బాటిలుంది" తమాషా చేస్తున్నట్టుగా అడిగింది షర్మిల.

"యేం బాటిల్?"

“పేరు వోడ్కా అంట... చాలా సాఫ్ట్ డ్రింక్ అన్నారాయన...”

“నువ్వు పుచ్చుకున్నావా యెప్పుడైనా?”

“ఆ వాసన చూస్తేనే వాంతోచ్చేసి నల్లవుతాది నాకు. అసలు మా పెండ్లయిన కొత్తలో - అదే, హనీమూన్ కని బెంగుళూరుకు పోయినప్పుడు కబ్బన్ పార్కు రెస్టారెంటుకు పోయినాం. తోటలోనే కుర్చీలు. జంటలు జంటలుగా కూర్చోని అందరూ తాగడమే కార్లల్లో వచ్చిన జనాలు. ఆడోళ్లు కూడా మగోళ్ల మాదిరిగా బీరు తాగేసి, చక్కా సిగరెట్లు కాలస్తా వున్నారు. ఆయనేమో నాకూ వొక గ్లాసులో పోసి తాగమని బలవంతం చేసినారు. మందు మాదిరి వొక గుక్క మింగినానంతే! కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగి, వొళ్లంతా అదొక మాదిరయిపోయింది. తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా ఆ గ్లాసు కూడా ఆయన తాగేసినారు. అసలు హనీమూనంతా ఆయన తిట్టేదానికే సరిపోయింది....”

“అక్కడికి నువ్వే మేలు. మాకు హనీమూనూ లేదు, గీనీమూనూ లేదు. పెళ్లయిన కొత్తలో మా యింట్లో రోజూ తగవులే!”

“యెందుకూ...?”

“... ..”

“యేం జరిగింది?”

“ఆ కథంతా యిప్పుడు తవ్వుకుంటే వారోదేముందిలే?”

“అన్నకు పెళ్లికి ముందే...” షర్మిల కుతూహలాన్ని ఆపుకోలేకపోయింది.

“నీకూ తెలుసన్నమాట! ఆయన ఫ్రెండ్లు కందరికీ తెలిసిన భాగోతమేనట! నీకూ అన్నయ్య చెప్పే వుంటారు. కానీ మా వాళ్లకే పెళ్లయ్యే దాకా ఆ సంగతి తెలియనే తెలియదు. జాగ్రత్తగా మమ్మల్ని గోతిలోకి దింపేశారు వాళ్లు...”

“ఆ అమ్మాయిప్పుడేడుంది?”

“యేమో! యీవైపునెక్కడా కాలేజీలో సీటు దొరకనట్టు మెడ్రాసు కెళ్లారు కదా వారు! యెమ్మే చదువుతూన్నప్పుడు పరిచయం. ఆ పిల్ల తల్లిదండ్రులక్కూడా తెలుసునట. అసలు వాళ్లే యెక్కడో గుడిలో దండలు మార్పించి పెళ్లయినట్టనిపించార్త. వారు చదువుతూనే కొన్నాళ్లు యిల్లు తీసుకుని సంసారం చేశార్త. యీ సంగతి తరవాతెప్పుడో మా అత్త మామలకి తెలిసి గగ్గోలు పెట్టారట. ఆ అమ్మాయికేదో డబ్బులు ముట్టజెప్పి వదిలించేసుకున్నారట. అయినా యేం వదిలించుకోటంలే? యిప్పటికీ నెలనెలా ఆయన జీతంలోంచి వెయ్యి రూపాయలు బ్యాంకునుంచీ అలాగే దానికెళ్లిపోతాయి...”

“నువ్వెప్పుడూ దాన్ని చూడలేదా?”

“చూస్తే చంపేసెయ్యనూ మరి...”

“అన్న అక్కడికెప్పుడైనా పోతారా?”

“వెళ్లారని తెలిస్తే వూరుకుంటానా? పెళ్లయిన ఆరు నెలలకుగానీ ఆ సంగతి

తెలియలేదు. తెల్సిన మరుక్షణం మా యింటకెళ్లిపోయాన్నేను. అప్పుడీ కారుణ్య కడుపులో వుంది. మా నాన్నగారయితే యిక అత్తవారింటికి పంపనే పంపననేశారు. వారొచ్చి పంపమని అడగలేదు. నాన్నగారు నానా కష్టాలు పడి కాలేజీలో వుద్యోగం తెప్పించారు. వుద్యోగం వచ్చిన రెండు నెలలకంతా మా మామగారు రాయబారం పంపించారు. వారుకూడా ప్రాధేయపడుతూ వుత్తరాలు రాయసాగారు. ఆ పిల్ల ముఖం చూడనని ప్రమాణాలు చేశారు. యేం చేద్దాం. చివరకు వాళ్ల వూరికే బదిలీ చేయించుకున్నాను. దాదాపు రెండేళ్ల తరువాత మళ్ళీ కాపురం మొదలెట్టాం. అయితే నేను గట్టిగా పట్టుబట్టి వేరే కాపురం పెట్టించాను..."

"అయితే మీ అత్త, మామా కూడా మీ వూర్లోనే వేరుగా వుండారా?"

"అవును"

"అన్న వొప్పుకున్నారా దానికి?"

"అసలు వేరే కాపురం పెట్టాలని పెళ్లయిన కొత్తలోనే వారనుకున్నారు. ఆ యింట్లో వొకరిని చూస్తే యింకొకరికి కాదు. అందరూ డబ్బు మనుషులు. వాళ్లు మాట్లాడు కొంటూంటే వ్యాపారస్తులు మాట్లాడుకొంటున్నట్టే వుంటుంది..."

"అదే మేలులే వదినా, లోపలొకటి బయటికొకటిగా బతికే దానికంటే! మా మామ లేరులే. అత్త ఉండాది. బావలూ, మరుదులూ, ఆడబిడ్డలూ పెద్ద కుటుంబం. వొకరిని చూస్తే యింకొకరికి ప్రేమ కారిపోతాది. యెవరికి వాళ్లు వాళ్ల సంసారానికని అన్నీ దాచి పెట్టుకుంటారు. యీ వూర్లో ప్రాక్టీసు పెట్టినారు కాబట్టి సరిపోయింది గానీ, లేకపోతే ఆయన వేరే కాపురం పెట్టే వుండరు. వాళ్లేమో నన్నా పాయిలో పెట్టి యీ పాయిలో తీసుంటారు. యీయనకేమో వాళ్ల మాటే యిష్టం. అంతెందుకు? మీ అన్న నన్ను చూడనైనా చూడకుండా పెళ్లి చేసుకున్నారు తెలుసునా?"

"నిజంగా?"

"అవును. వాళ్లమ్మ, అక్కచెల్లెళ్లు, వదినలు ఎవర్ని చేసుకొమ్మంటే వాళ్లనే చేసుకుంటానని చెప్పేసినారంట. వాళ్లందరూ వచ్చి చూసి ఫిక్స్ చేసుకున్నారు. అసలు పెండ్లికి ముందు ఫోటో అయినా పంపించమని చెప్పమని మా ఫ్రెండ్లు గొడవ చేసినారు. ఫోటో లేదు, యేమీ లేదు. పెళ్లయినాకే నేనాయన ముఖం చూసింది"

"ముస్లింలలో అది సంప్రదాయమే నటకదా!"

"అది వొకప్పటి సంగతి. యిప్పుడందరూ పెండ్లి చూపులు చూస్తూ వుండారు. యీయనొక్కరు నా ప్రాణానికీ మాదిరి దొరికినాడు. మా పెండ్లయినప్పుడు నాకు ఇరవై అయిదు, ఆయనకు ముప్పయ్యై వయస్సు. పెండ్లి కోసరం నాలుగైదేండ్లు యెదురుచూసినా ననుకో. యెట్లాంటి మొగుడో తెలుసుకోవాలంటే ఆరు నెలలు యెదురుచూడాల్సి వచ్చింది. పెళ్లయినాక యీ మాదిరిగా రోజూ యెదురుచూస్తూనే వుండాను. యీ వుద్యోగంలో నన్ను మించి నోళ్లెవరూ వుండరు" షర్మిల నవ్వుతోంటే విసుక్కుంటోందో,

ఆనందిస్తోందో అర్థం కావడం లేదు.

"ఆ పనిలో నాది డిస్టింక్షను" అంటూ సుశీల తన వాదన మొదలు పెట్టింది. "కాలేజీలో వెయిట్ చేసే చేసే విసుగొచ్చి చచ్చిపోదామన్నంత కోపం వస్తోంటుంది నాకు. వాకోసారి బీసీ వచ్చేస్తుందేమో నన్నంత టెన్షను. మా ప్రిన్సిపాల్ రాక్షసి. పది నుంచి నాలుగుదాకా కట్టు కదలనివ్వదు! యీయనగారేమో ప్రొద్దున యెంతకూ కదలరు. సాయంత్రాల్లో సమయానికి రారు. వాళ్ల ప్రిన్సిపాల్ ధర్మాత్ముడు. యెగ్జామ్స్ డ్యూటీ లప్పుడు నా గతి భగవంతుడేకే తెలస్తంది. పిల్లలొకవైపు యేడుస్తుంటారు. అవతల ప్రిన్సిపాల్ రుసరుసలాడుతోంటుంది. వారికి నిమ్మకు నీరెత్తదు. యిప్పుడు మేలేలే! పెళ్లయిన కొత్తలో నాకుద్యోగం లేదు గదా? యీయన యెంతకూ యింటికోచ్చేవారు గాదు, వెయిట్ చేసి చేసి కళ్లు కాయలు కాసేవి. తర్వాతేమో మా పుట్టింట్లో రెండేళ్లున్నాను. నిజానికది యింకా పెద్ద వైటింగ్. మధ్యలో చాలా గొడవలు జరిగాయి. రాయబారాలూ, సంప్రదింపులూ జరిగాయి. కానీ వారు మాత్రం నాకంట పడలేదు. ఆ రెండేళ్లూ ఆయన కోసం ఎదురుచూసినట్టే లెక్క. వాకోసారి బీసీ వచ్చేసిందనే అనుకునేదాన్ని. నా యెదురుచూడడం ముందు నీదేముందిలే?"

మంచంపైన పడుకున్న కారుణ్య యిటూ అటూ దొర్లి, పైకి లేచి కూర్చొని యేడవసాగింది. "సరిగ్గా పడుకోవే అంటే వినవు గదా? ఆకలిగా వుందా చెప్పు?" అంటూ విసుక్కొంది సుశీల.

షర్మిల పాలు కాచి కారుణ్య చేత తాగించింది. సుశీల లాలిత్య నెత్తుకుని మంచంపైన కారుణ్య పక్కనే కూర్చుంది. కారుణ్య మళ్ళీ నిద్రపోవడానికి ప్రయత్నించింది.

వంటింటిలోంచి యెలుకలు పాత్రలు దొర్లిస్తున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది. ఫాను సైతం విసుగ్గా డబడబ లాడుతోంది. స్కూటర్ కటి యింటిముందు ఆగిన శబ్దం వినిపించింది. సుశీల దృష్టి మెల్లవైపునకు మరల్చింది.

"యింటిగల్లాయన స్కూటరు" అంది షర్మిల.

లాలిత్య వొళ్లు మళ్ళీ మినమిన మంటోంది. "డాక్టరు దగ్గరకెళ్లి వో ఇంజెక్షను వెయ్యించి వుంటే బావుండేది" సుశీల గొణుక్కుంది.

షర్మిల పైకిలేచి "వాకసారి కిందింటి కెళ్లి యింటిగల్లమెను చూసి వస్తాను. వాళ్లాయనకు మన వాళ్లేమైనా కనిపించి నారేమో అడగతాను" అంటూ వరండాలోకొచ్చి మెట్లు దిగి కిందికి వెళ్లిపోయింది.

సుశీల వంటింటిలోకెళ్లి రెండు గ్లాసుల నీళ్లతో కడుపునింపుకుని మళ్ళీ పిల్లల దగ్గరికొచ్చి వాళ్ల పక్కనే నడుం వాల్చింది. లాలిత్యకు టెంపరేచరుందేమోనని చూసి, కారుణ్య పైకి శాలువ తాగింది. కాస్సేపు ఆగిపోయిన గోడ గడియారం కేసి కోపంగా చూసింది. గడియారం పక్కన రెక్కల పురుగుతో దాగుడువూత లాడుతున్న బల్లిపైన దృష్టిని కేంద్రీకరించడానికి ప్రయత్నించింది.

అయిదు నిముషాలు గడిచినా షర్మిల పైకి రాలేదు.

మరో అయిదు నిముషాల తర్వాత ఇంటిముందు స్కూటరు శబ్దం వినిపించింది.

సుశీల పైకిలేచి వరండాలో కొచ్చింది.

మెట్లెక్కుతూ "యింటిగల్లాయనను వొకసారి అక్కడికెళ్లి చూసి రమ్మని అడుక్కున్నాను" అంది షర్మిల.

"యెక్కడికి?"

"అక్కడేదో యాక్సిడెంటు జరిగిందంట..."

షర్మిల గొంతు బొంగురుపోతోంది. కళ్లల్లోంచి నీళ్లు దుముకుతున్నాయి.

"యాక్సిడెంటా?... యెక్కడ..." సుశీల నిలువునా వొణికిపోతూ గోడపైకి వారిగి పోయింది. షర్మిల గాలిలో గడ్డిపోచలా వూగిపోతోంది.

"గాంధీరోడ్డు క్రాసులో... స్కూటర్ని లారీ గుద్దేసిందంట! బ్రాఫిక్ జామ్మయి, లేటుగా యింటికికొచ్చినానని యింటిగల్లాయన అన్నారు. నాకేమో భయంగా వుంది. తెల్లరంగు స్కూటరని ఎవరో అంటావుంటే యింటిగల్లాయన విన్నాడంట... సంగతి తెలిసి యింటిగల్లమె మొగుడ్ని చూసి రమ్మని తరిమింది..."

"వూర్లో తెల్ల స్కూటర్లెంతమందికి లేవు..." సుశీల మాటలు తనను తాను వోదార్చు కుంటున్నట్టుగా వినిపిస్తున్నాయి.

"యేమో! నాకు భయంగా ఉంది... ఆయన స్పీడుగా డ్రైవ్ చేస్తారు. రాత్రుల్లో బ్రాఫిక్ వుండదని యింకా స్పీడు పెంచేస్తారు. పైగా పార్టీ..." ఆమె గొంతు వణుకుతూనే వుంది.

"మన వాళ్లయి వుండరులే వదినా! లోపలికిరా... వెంట మా ఆయనన్నారు కదా... ఆయన జాగ్రత్తగా వుంటారెప్పుడూ..." సుశీల బలవంతంగా యేడుపు నాపుకుంటోంది.

షర్మిల కుర్చీలో కూర్చుని కాళ్లు పైకెత్తి గుండెలకదుముకుంది.

సుశీల పిల్లల పక్కన కూర్చుని చీర కొంగుతో కళ్లు తుడుచుకోసాగింది.

గోడపైన బల్లి బిగ్గరగా అరుస్తోంది. సైలెన్సరు లేని వాహన మొహటి కారుబారు చేస్తూ పరుగెడుతోంది.

"కోపమొస్తే మా ఆయన స్పీడుగా డ్రైవ్ చేస్తారు..." గ్రుక్కిళ్లు మింగుతూ అంది షర్మిల.

"యిప్పుడేమీ కోపం లేదు గదా!" సుశీల సముదాయించింది.

"యీరోజు తెల్లారి ఆయనకు కోపమొచ్చింది వదినా! నిన్న ఆయన కొక జాబు వచ్చింది. అడ్రసు చూస్తే ఆడవాళ్ల అక్షరాల మాదిరిగా అనిపించింది. ఆ మాటంటే ఆయన కెక్కడలేని కోపం వచ్చింది. అప్పటినుంచీ నాతో సరిగ్గా మాట్లాడనే లేదు..."

"వుత్తరం పైని రాతని చూసి అనుమానించచ్చా..."

"జాబులు మాత్రమే గాదు. నేనెప్పుడైనా మా వూరికి పోయినప్పుడు ఎవరెవరో ఆడోళ్లు యింటికొచ్చి పోతారని యింటిగల్లామె చెప్పింది. ఆయన్నడిగితే ఆఫీసులో పనిచేసే క్లర్కులని చెప్తారు..."

"వుత్తరం చింపి చదవలేకపోయావా?"

"చదవాలంటే నాకు భయం. తెరిచి చూస్తే అది ఆడపిల్ల రాసిందే అయితే యేం చేసేది? తెలియకుండా వుంటేనే మేలు... అసలా సంగతి ఆయన్నడగాలంటేనే భయం నాకు. యీ పొద్దెందుకో బుద్ధితేక అడగేసినాను. ఆయనకు కోపం వచ్చేసింది. ఛీ... నాకు... అయ్యో... పాపం... ఆయన..."

"కోపం తెచ్చుకునే వాళ్లే మేలులే వదినా! మా వారి లాగా మనసులోనే దాచుకునే వాళ్లతో యెప్పటికైనా మోసమే!... మరి... యింతకూ ఆ ఆక్సిడెంటు... నిజంగా... వీళ్లు..." సుశీల ముక్కు చీదుకుంది. "వారికి ఫ్రెండ్సుతో కలిస్తే యిక వాళ్లు తెలియదు. గంటల తరబడీ తిరుగుతుంటారు... యేమైనా అంటే రెండు లక్షలకు యెల్లయిసీ చేసినానేవే అని వేళాకోళం. అప్పటికీ నే నేదో..." యేడుపు ముంచుకు రావడంతో ఆమె మాట్లాడలేక పోయింది.

షర్మిల కన్నీళ్లు రాల్చుతున్న కనురెప్పల్ని బలవంతంగా మూసుకుని వణుకుతున్న పెదవులతో ప్రార్థన మొదలుపెట్టింది.

సుశీల పిల్లల ముంగురుల్ని సవరించుతూ వెక్కిళ్లు ఆపుకునే ప్రయత్నం చేయసాగింది.

కాస్పేపటి తర్వాత చేతులు ముద్దుపెట్టుకుని ప్రార్థన పూర్తిగావించి కళ్లు తెరిచింది షర్మిల.

ఆమె వైపునకు చూసే ధైర్యం చాలక దృష్టి మరల్చుకొంది సుశీల.

గది గుమ్మం దగ్గరి బూట్లూ, అలమారులోని పుస్తకాలూ, లోపలి గదిలో కొక్కానికి వేలాడుతున్న పాంటూ, వంటగదిలోంచి కనిపిస్తోన్న హాట్ బాక్సూ - అన్నీ తన వేదనని రెట్టింపు చేస్తున్నట్టుగా అనిపించసాగింది షర్మిలకు. వీధిలో యే చప్పుడు వినిపించినా ఆమె వులిక్కిపడసాగింది. దూరంనుంచి వినిపిస్తున్న స్కూటర్ సవ్వడి దగ్గరికి వచ్చేస్తే యెలాగన్న భీతి చెలరేగసాగింది. తమ గోడ గడియారంలా ప్రపంచం కూడా పనిచేయడం మానేసి, యెక్కడిదక్కడ ఆగిపోతే బావుండుననిపించింది.

ఆమె గుండెల సవ్వడిని. వేళాకోళం చేస్తున్నట్టుగా దూరంనుంచి రకరకాల శబ్దాల్ని మొదలెట్టిన స్కూటర్ కటి యెకాయెకిన తన శరీరంపైకొచ్చి నిల్చున్నట్టు ఆమె కనిపించేలా వాళ్లింటి ముందుకొచ్చి ఆగింది.

యిద్దరూ వొక్క వుదుటున వరండాలోకొచ్చి నిల్చున్నారు. వొకరి గుండెల సవ్వడి యింకొకరికి వినిపిస్తున్నట్టుగా వుంది యిద్దరికీ..... యిద్దరి శరీరాలూ చెమటతో తడిసిపోయాయి.

"అమ్మా షర్మిలా! ఆక్సిడెంటయిన స్కూటరు అక్కడే పడివుందట. మనుషుల్ని

మాత్రం హాస్పిటల్ కు తీసుకెళ్లారట... మా ఆయనకు మీ స్కూటరు బాగా తెలుసు కదా! అది మన స్కూటరు కాదటలే. నువ్వు భయపడాల్సిన పని లేదు..." అంటూ కిందినుంచే యింటిగల్లావిడ బిగ్గరగా అరిచి చెప్పింది.

సుశీల షర్మిల భుజంపైన చేయి వేసింది. ఇద్దరూ వొకరినొకరు ఆసరాగా చేసుకొని అలాగే నిల్చున్నారు. కాస్సేపు గడిచాక నెమ్మదిగా కదిలి ఇద్దరూ ఇంటిలోకొచ్చారు. ఇద్దరూ నేలపైన కూర్చుని గోడకు చేరగిలబడ్డారు. వుచ్చాస నిశ్వాసాలు యెగసెగసి పడుతుండగా యిద్దరూ వొకరినొకరు చూసుకున్నారు. యెందుకో అమాంతంగా యిద్దరికీ సిగ్గు ముంచుకొచ్చింది.

సుశీల పెదవుల్ని సాగదీసి "మీ గుమస్తా అసలు వెతకడం కోసం వెళ్లాడో లేదో! యింతకూ అతడి పెళ్లాం అతడికా వర్తమానం చేరవేసిందో లేదో..." అంది.

"యేమో!... అయినా మనకంటే సుగుణమ్మే మేలు. మాటాడకుంటే పోయింది. మొగుడనే మనిషి కండ్లముందర పడుంటే చాలును" షర్మిల కంఠంలో విసుగు, బాధ, కోపం వొకసారిగా ధ్వనించాయి.

కాస్సేపు ఆలోచించాక, "అదీ వొక రకమైన యెదురుచూడ్డమే గదా! మొగుడితో సామరస్యం కోసం, సుఖమైన సంసార జీవితం కోసం, వొకే కప్పు కింద వుంటూ, యేళ్ల తరబడి యెదురుచూడ్డం... అంతే... తేడాల్లా అంతే!..."

వీధిలో గూర్కా బెత్తంతో నేలను మోదుతూ, నాలుగడుగుల కోసారి విజిల్ వేస్తూ వెళ్తున్నాడు. ఆటో వొకటి గుడుగుడుమని చప్పుడు చేస్తూ యెటో వెళ్తోంది.

బాగా దూరంనుంచీ, చీకటి బాజా పైన చిన్న చిన్న గులకరాళ్లు విసురు తున్నట్టుగా మెల్లగా శబ్దం...

"ఆయన స్కూటరు కూడా ఆ మాదిరి శబ్దం - చేస్తుందప్పుడప్పుడూ..." అంటూ వరండాలోకి నడచింది షర్మిల.

"అది మన వాళ్ల స్కూటరు కాకపోయినా ఫర్వాలేదులే వదినా! కావాలంటే పాపకు యింకోసారి ఆ మందే పోస్తాను. తెల్లవారిపోయినా ఫర్వాలేదు. వాళ్లు క్షేమంగా యిల్లు చేరితే అంతే చాలు..." అంది సుశీల.

షర్మిల పిట్టగోడ పైనుంచి ముందుకు వంగి "యెప్పుడో యిట్ల వొంగుతూ, కాలు జారి కిందపడి చస్తానేమో నేను..." అని మరోసారి అనుకొంది. సుశీల చూపులు వరండా మెట్లవైపుకూ, షర్మిల చూపులు వీధి మలుపు దగ్గరికీ కదిలాయి.

(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక : 3-9 నవంబర్ '93)

